

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **Fiera, a. s.**, se sídlem Mládežnická 146, Jindřichův Hradec, zast. JUDr. Vladimírem Císařem, advokátem se sídlem Boženy Němcové 583/33, České Budějovice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2016, čj. 29090/16/5200-11431-706012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 11. 2017, čj. 51 Af 17/2016-47,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 11. 2017, čj. 51 Af 17/2016-47, **se ruší.**

II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 7. 2016, čj. 29090/16/5200-11431-706012, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti ve výši 18 200 Kč k rukám advokáta JUDr. Vladimíra Císaře do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 28. 11. 2013 zahájil Finanční úřad pro Jihočeský kraj (správce daně) daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob, jejímž předmětem byly daňové povinnosti

akciové společnosti Fiera (žalobkyně) za zdaňovací období kalendářního roku 2010 a 2011. Správci daně vznikly pochybnosti, zda žalobkyně nezkrátila své zdanitelné výnosy za rok 2010. Žalobkyně totiž nezahrnula do základu daně roku 2010 nájemné od své dceřiné společnosti BTCJH, a. s., za užívání areálu STS v Jindřichově Hradci a areálu STS v Dačicích. Podle nájemní smlouvy z 1. 8. 2010 měla být výše nájemného určena posudkem znalce. Posudek však zpracován nebyl a žalobkyně po své dceřiné společnosti nájemné za toto období nepožadovala. Uvedla, že kvůli špatnému technickému stavu areálů nemohla společnost BTCJH plně využívat prostory, které jí měly být pronajímány, protože v druhé polovině roku 2010 probíhaly v areálech rozsáhlé opravy.

[2] Dne 2. 7. 2015 zaslal správce daně žalobkyni výsledek kontrolního zjištění za roky 2010 a 2011. Podle správce daně není sporu o to, že areál STS v Jindřichově Hradci a areál STS v Dačicích využívala společnost BTCJH v roce 2010 ke své podnikatelské činnosti. Sporné bylo pouze to, v jakém rozsahu společnost areály využívala. Výměra zpevněných ploch činí v Jindřichově Hradci 5 114 m^2 a v Dačicích 1 000 m^2. Výslechem svědků správce daně zjistil, že areály byly ve špatném technickém stavu. Tvrzení žalobkyně, že společnost BTCJH využívala areály jen částečně (660 m^2 a 604 m^2) a že celkové nájemné by činilo nejvýše 100 000 Kč, však žádný z důkazů nepotvrdil. Správce daně naopak zjistil, že objem výroby společnosti BTCJH byl v období roku 2010, kdy byl majetek žalobkyně bezplatně užíván, obdobný či dokonce větší než objem výroby v období, kdy byly areály pronajímány na základě platné nájemní smlouvy. Rozsah podnikatelské činnosti společnosti BTCJH v roce 2010 tak podle správce daně vyžadoval obdobné prostředky a prostory jako v roce 2011. Správce daně na základě zjištěných skutečností zvýšil žalobkyni základ daně za zdaňovací období kalendářního roku 2010 o 2 196 570 Kč (nájemné za rok 2011 ve výši 2 230 020 Kč snížené o roční míru inflace).

[3] Výsledkem kontroly bylo mj. také zjištění, že žalobkyně pronajímala na základě ústní dohody byt manželům P.. Žalobkyně od nich nepožadovala nájemné ve výši 2 500 Kč (odpovídající výši nájemného v běžných nájemních vztazích v dané lokalitě), a tak neoprávněně snížila základ daně o 30 000 Kč. Toto pochybení se vztahovalo k oběma zdaňovacím obdobím.

[4] Dne 13. 8. 2015 proto správce daně zvýšil žalobkyni jedním platebním výměrem daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 o částku 436 620 Kč a uložil jí zaplatit penále ve výši 87 324 Kč. Druhým platebním výměrem jí zvýšil daň za zdaňovací období roku 2011 o 11 400 Kč a uložil jí zaplatit penále ve výši 2 280 Kč.

[5] Žalovaný o odvolání žalobkyně rozhodl tak, že snížil doměřenou daň za rok 2010 na částku 430 920 Kč a penále na 86 184 Kč, doměřenou daň za rok 2011 snížil na částku 5 700 Kč a penále na 1 140 Kč. Důvod změny rozhodnutí správce daně však nesouvisí s nyní řešenými spornými otázkami a při posuzování námitek souvisejících s těmito otázkami se žalovaný ztotožnil se závěry správce daně.

[6] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, která byla zamítnuta. Krajský soud souhlasil s žalovaným, že mezi žalobkyní a manželi P. fakticky existoval nájemní vztah, z čehož vyplývají daňové důsledky. To, že nájemní vztah vznikl na základě absolutně neplatného právního úkonu (ústní smlouvy), není v tomto případě právně relevantní. Příjmy, které měly žalobkyni plynout z pronájmu bytové jednotky, tak měly

být zahrnuty do základu daně. Stejně posoudil krajský soud i pronájem areálů společnosti BTCJH. Ani v tomto případě neměla neplatnost nájemní smlouvy vliv na vznik daňové povinnosti. Podle krajského soudu z výpovědí svědků vyplynulo, že společnost BTCJH areály alespoň zčásti využívala. Technický stav nemovitostí sice nebyl dobrý, nic ale nenasvědčuje tomu, že nemohly být využívány k provozování činnosti společnosti BTCJH. I podle krajského soudu vypovídá přehled výrobní činnosti společnosti BTCJH spíše o tom, že společnost musela využívat obdobné prostory jako v roce 2011, aby dosáhla daného objemu výroby. Správní orgány podle krajského soudu nepochybily, když nenechaly provést znalecký posudek, který by ověřil, zda mohla být s ohledem na technický stav areálů využívána v roce 2010 stejná výměra areálů jako v roce 2011. Kvůli časovému odstupu a opravám těchto nemovitostí by posudek nemohl přinést potřebné informace. Stav areálu v roce 2010 by podle krajského soudu nemohl být prokázán ani fakturami za provedené opravy.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost. Stěžovatelka považuje za chybný názor krajského soudu, podle kterého jí vznikly daňové povinnosti na základě absolutně neplatných nájemních smluv, a to jak v případě pronájmu bytové jednotky manželům P., tak v případě pronájmu areálů společnosti BTCJH. Z rozsudku NSS ze dne 25. 5. 2007, čj. 2 Afs 147/2006-70, totiž vyplývá, že užívá-li majetek daňového subjektu třetí osoba bez platného právního důvodu, nelze o hodnotu vznikajícího bezdůvodného plnění zvýšit daňový základ vlastníka majetku. Na to nemá vliv ani případné propojení daňového subjektu a třetí osoby.

[8] Stěžovatelka dále namítá, že správní orgány měly provést důkazy, které by přispěly k objasnění technického stavu pronajímaného areálu a možnosti jeho využívání. Žalovaný odmítl vyslechnout tři stěžovatelkou navržené svědky a dále se řádně nevypořádal s namítanou podjatostí svědka JUDr. B. K.. Rovněž měl vyhovět návrhu na provedení důkazu fakturami a znaleckým posudkem, které by pomohly zjistit stav pronajímané nemovitosti v roce 2010. Na základě těchto zjištění by následně mohlo být stanoveno nájemné, které by stěžovatelce případně náleželo. Stěžovatelka navrhla rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na závěrech učiněných ve svém rozhodnutí.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Kasační stížnost je důvodná.

III. A. *Absolutní neplatnost nájemních smluv*

[11] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou, že krajský soud špatně posoudil právní otázku. Zaměřil se zejména na to, zda musela stěžovatelka prokázat rozdíl mezi obvyklým (tržním) nájemným stanoveným mezi nespřízněnými osobami a bezúplatným příjmem z užívání majetku (nemovitosti) poskytnutým jak dceři předsedy

představenstva stěžovatelky a jejímu manželovi, tak dceřiné společnosti BTCJH. Zodpovězení této otázky má rozhodující vliv na to, jestli správce daně správně zvýšil stěžovatelce základ daně a následně doměřil daň. Pro posouzení situace je zásadní, zda může mít vliv na daňovou povinnost faktický nájemní vztah, který vznikl na základě absolutně neplatné nájemní smlouvy.

[12] Pokud se podle § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, *liší ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví správce daně základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl.*

[13] Z rozsudku NSS ze dne 2. 12. 2010, čj. 7 Afs 130/2009-200, vyplývá, že *provádí-li daňové právo autonomní klasifikaci daňověprávních účinků soukromoprávních jednání vycházející v zásadě z ekonomické logiky, může mít i absolutně neplatný soukromoprávní úkon plnohodnotné daňověprávní účinky.* Obdobně i v rozsudku ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 Afs 11/2013-84, NSS uvedl, že *daňové účinky může vyvolávat i závazek vzniklý na základě absolutně neplatného právního úkonu, pokud tento závazek fakticky existoval a odrazil se v majetkové sféře daňového subjektu.*

[14] Ze spisu vyplývá, že manželé Přibylovi i společnost BTCJH fakticky užívali stěžovatelčiny nemovitosti (P. bytovou jednotku a BTCJH areály STS v Dačicích a v Jindřichově Hradci). Protože je paní P. dcerou předsedy představenstva stěžovatelky a společnost BTCJH je stěžovatelčinou dceřinou společností, podřazuje je zákon o daních z příjmů ve vztahu ke stěžovatelce pod pojem *spojené osoby*. Není sporu o to, že stěžovatelka nepožadovala za užívání uvedených nemovitostí od spojených osob nájemné, ač tak mohla zvýšit své příjmy.

[15] Příjmy z nájemného patří mezi *příjmy a výnosy z veškeré činnosti a z nakládání s veškerým majetkem*, které jsou podle § 18 odst. 1 zákona o daních příjmů *předmětem daně z příjmů právnických osob*. I kdyby snad tedy nájemní smlouvy v obou případech byly z pohledu soukromého práva absolutně neplatné (kvůli nedostatku písemné formy a chybějícímu určení výše nájemného), měly dopad na stěžovatelčinu majetkovou situaci. Zároveň zákon o daních z příjmů nestanoví, že by povinnost prokázat rozdíl cen (nájemného) sjednaných mezi spojenými osobami a nezávislými osobami byla podmíněna platností soukromoprávního úkonu. V tomto případě jsou tedy i absolutně neplatné právní úkony relevantní z hlediska daňového práva.

[16] Stěžovatelčin argument, že podle rozsudku NSS ve věci 2 Afs 147/2006 je nutné rozlišovat mezi příjmy plynoucími z nájmu nemovitostí a příjmy plynoucími z bezdůvodného obohacení, zde není opodstatněný. V citované věci šlo o situaci, v níž jedna společnost využívala nebytové prostory ve vlastnictví jiné společnosti, která se na takovém stavu nijak nepodílela. Společnost vlastnící nebytové prostory s nimi nenakládala za účelem výnosu, který by se mohl stát jejím zdanitelným příjmem. Stěžovatelka naproti tomu fakticky vytvořila s manželi P. i se společností BTCJH vztah, který naplnil materiální znaky nájmu. Z těchto (byť soukromoprávně formálně neplatných) nájmů mohlo stěžovatelce plynout nájemné, kdyby se sama nerozhodla, že je požadovat nebude. Proto v případě stěžovatelky a osob s ní spojených nešlo o vztahy založené bezdůvodným

obohacením a uvedené rozhodnutí druhého senátu NSS tak vůbec nedopadá na nyní řešenou situaci.

[17] NSS tedy souhlasí s krajským soudem, že stěžovatelka byla povinna prokázat rozdíl mezi bezúplatným užíváním předmětných nemovitostí, poskytnutým jak manželům P., tak dceřiné společnosti BTCJH, a obvyklým (tržním) nájemným stanoveným mezi nespřízněnými osobami.

III. B. *Nesprávně zjištěný skutkový stav*

[18] Dále se NSS zabýval námitkou, že správce daně a žalovaný vycházeli při posuzování částky nájemného od společnosti BTCJH v roce 2010 za užívání areálů v Jindřichově Hradci a v Dačicích (o kterou se stěžovatelce zvýšil základ daně) z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Úkolem NSS je posoudit, zda neprovedení důkazů, které stěžovatelka navrhla, vedlo k nesprávnému zjištění skutkového stavu.

[19] Podle § 92 odst. 2 daňového řádu *dbá správce daně na to, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.* Z tohoto ustanovení vyplývá, že povinností správce daně bylo co nejúplněji zjistit skutečnosti potřebné ke stanovení výše nájemného za pronajímání nebytových prostor společnosti BTCJH, o které byl stěžovatelce zvýšen základ daně a následně také doměřena daň. Správce daně a žalovaný vycházeli z toho, že stěžovatelka v roce 2010 pronajímala společnosti BTCJH areály v Jindřichově Hradci a v Dačicích ve stejném rozsahu jako v odpovídajícím období roku 2011. Stěžovatelka však trvala na tom, že skutečně využívané prostory byly menší. NSS se zaměřil na to, zda mohli správce daně a žalovaný takový závěr ohledně skutkového stavu učinit, aniž provedli důkazy navržené stěžovatelkou, a zda neprovedení důkazů řádně zdůvodnili.

[20] Správce daně není povinen provádět všechny navržené důkazy, pokud je přesvědčen, že zjistil skutkový stav dostatečně a že další důkazy již nemohou přinést nic nového. Správce daně i žalovaný se mylně domnívali, že se stěžovatelka snaží vyvrátit závěr, podle nějž byly areály ve stavu způsobilém k využívání. NSS souhlasí s tím, že tato skutečnost byla dostatečně prokázána. Zároveň však ze spisu vyplynulo, že stěžovatelka nechtěla vyvrátit jakékoliv užívání areálu, ale pouze chtěla prokázat, že uvedené nemovitosti byly využívány v menším rozsahu, než tvrdí správce daně.

[21] Z námitek ohledně neprovedených důkazů se NSS nejdříve zaměřil na posouzení námitky týkající se výslechu navržených svědků. Podle stěžovatelky je rozsudek krajského soudu ve vztahu k této námitce nepřezkoumatelný, protože soud výslovně nereagoval na stěžovatelčinu námitku, že žalovaný bez adekvátního důvodu odmítl vyslechnout navržené svědky. Je pravda, že krajský soud tuto námitku výslovně nevypořádal. Z části odůvodnění, která se vztahuje k výslechu svědků, však vyplývá, že krajský soud považoval zjištěný skutkový stav za dostatečný a postup žalovaného při hodnocení důkazů za správný. Proto se NSS zabýval námitkou odmítnutí výslechu svědků věcně.

[22] Navrhuje-li podle § 92 odst. 6 daňového řádu daňový subjekt účast třetí osoby v řízení, *je povinen současně s návrhem sdělit správci daně potřebné údaje o této třetí osobě*

a informaci o tom, které skutečnosti hodlá účastí této třetí osoby prokázat nebo vysvětlit. Není-li návrhu vyhověno, správce daně o tom vyrozumí daňový subjekt s uvedením důvodu. Stěžovatelka chtěla výslechem svědků – Ing. M. H., J. S. a J. Š. (bývalých zaměstnanců STS Jindřichův Hradec a pozdějších zaměstnanců BTCJH) – prokázat špatný technický stav areálů v roce 2010, kvůli kterému mohla společnost BTCJH využívat pouze výměru 660 m^2 v Jindřichově Hradci a 604 m^2 v Dačicích. Tím splnila povinnost uvést tvrzení, která mají výslechem být prokázána.

[23] Žalovaný naproti tomu k nevyslechnutí svědků konstatoval pouze tolik, že jejich výpověď by nemohla přispět k objektivnímu zjištění skutkového stavu, jelikož svědci byli v zaměstnaneckém poměru vůči společnosti BTCJH. Takové odůvodnění však nelze považovat za dostačující ani přípustné. Není možné *a priori* nevyslechnout svědky kvůli jejich vztahu s daňovým subjektem. Tuto skutečnost měl správce daně či žalovaný vzít v potaz v rámci hodnocení provedeného důkazu, nikoliv však bez dalšího odmítnout takové důkazy provést. Žalovaný ve svém odůvodnění nevysvětlil, proč je přesvědčen, že výslechy těchto svědků nemohly přispět k objasnění toho, jakou výměru areálů společnost BTCJH ve skutečnosti využívala. Spokojil se s tím, co zjistil od jiných svědků (někteří z nich byli také členy orgánů společnosti BTCJH), a se závěrem, že tito svědci nebyli schopni určit přesnou výměru využitých prostor areálů. Přitom však neřekl, proč považoval tyto jiné svědky za hodné vyslechnutí (i přes stěžovatelčiny námitky vůči osobě B. K.), kdežto tři výše uvedené svědky nikoliv. Závěr krajského soudu, podle nějž výslech svědků již dostatečně potvrdil, že areály byly alespoň částečně využívány, je sice pravdivý, ovšem zcela nepodstatný pro vyřešení otázky, jaká konkrétní výměra areálů tedy byla využívána. NSS proto nesouhlasí s žalovaným ani s krajským soudem, že důkaz výslechem svědků byl proveden dostatečně. Žalovaný nevyslechnutí navržených svědků řádně nezdůvodnil a tím zatížil své rozhodování vadou, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Krajský soud měl jeho rozhodnutí pro toto pochybení zrušit.

[24] Další stěžovatelčiny námitky se týkaly neprovedení důkazů, které by mohly přispět k určení využívané plochy areálů tím, že by doložily výměru prostor, která byla opravována kvůli špatnému stavu. Žalovaný pro stanovení celkově využívané plochy areálů porovnal obrat a objem výroby společnosti BTCJH v letech 2010 a 2011. Protože tyto hodnoty byly podobné, potřebovala společnost podle žalovaného nutně podobný rozsah prostor ve zkoumaném roce 2010 jako v roce 2011 (po opravě areálů). I krajský soud pokládal tento závěr za správný. Stěžovatelka poukazovala na faktory, které mohly mít vliv na obrat bez ohledu na to, na jaké ploše se vyrábělo (různé mzdové náklady v jednotlivých obdobích, výnosnou výrobu méně náročnou na prostory); i tyto faktory podle ní mohly hrát svou roli a výklad žalovaného nebyl jediný možný. Dále se domnívala, že v průběhu rekonstrukce by jistě bylo nájemné stanoveno (kdyby bylo stanoveno) níže než v nemovitostech, které jsou v dobrém stavu a které byly použity pro určení referenčního nájemného.

[25] K prokázání svých tvrzení navrhla stěžovatelka důkaz znaleckými posudky. První z nich by měl určit, jaké nebytové prostory byly potřebné k dosažení obratu společnosti BTCJH s přihlédnutím k povaze její výrobní činnosti v roce 2010; druhý by měl zhodnotit (na základě faktur za opravy areálu), v jakém stavu se areál nacházel před provedením oprav a jak se jeho špatný technický stav v roce 2010 odrazil v míře faktického užívání.

pokračování

[26] Správní orgány těmto návrhům nevyhověly a NSS považuje ve shodě s krajským soudem jejich argumentaci za přesvědčivou.

[27] K prvnímu z navrhovaných znaleckých posudků stěžovatelka v kasační stížnosti už nijak neargumentuje – pouze opakuje, že společnost BTCJH se v roce 2010 obešla bez větších nároků na prostor, odkazuje na některé interní účetní dokumenty a nereaguje na to, jak se s tímto tvrzením vypořádal již žalovaný (poukázal zejména na celkový počet 39 zaměstnanců v roce 2010 – tj. srovnatelný s rokem 2011 – i na to, že převedená nedokončená výroba měla hodnotu pětkrát menší, než uvádí stěžovatelka, a netvořila tedy podstatnou část obratu společnosti BTCJH).

[28] Předmětem detailnější kasační námitky je druhý návrh znaleckého posudku; i zde dosavadní vysvětlení, proč znalec nebyl ustanoven, obstojí. Jak žalovaný, tak krajský soud zdůraznili, že stěžovatelka neměla kromě faktur za opravy (opravovaly se zejména střechy, oplocení, obklady, dlažby, vytápění, vše za celkovou cenu přes 6 milionů Kč) k dispozici žádné dokumenty, které by mohly osvětlit stav areálu před rekonstrukcí (typicky fotografie vnitřních prostor areálu). I NSS souhlasí s tím, že pouze z faktur, na nichž je uveden typ opravy a její cena, není možné zjistit míru, v jaké bylo užívání areálu omezeno před rekonstrukcí: z faktur není zřejmé, v jakých konkrétních částech areálu se opravovalo, ani jak velkých ploch se opravy dotkly, v jakém režimu práce probíhaly a jak konkrétně zasahovaly či mohly zasahovat do činnosti společnosti BTCJH. Nelze tedy ani přibližně určit, jak vysoká by měla být sleva na nájemném, které se stěžovatelka domáhala, a k tomuto závěru není třeba znalce – stačí běžná životní zkušenost.

[29] Je také třeba zdůraznit, že zatímco ohledně výpovědí svědků je daňový subjekt plně odkázán na správce daně a na to, zda ten jeho návrhům vyhoví, u znaleckých posouzení je situace jiná. Pokud byla stěžovatelka přesvědčena, že na základě faktur za opravy je možno procentuálně vyčíslit míru, v jaké společnost BTCJH užívala areál během rekonstrukce, mohla sama oslovit znalce a předložit jeho posudek jako listinu, kterou by pak správce daně provedl důkaz; tuto cestu ale nezvolila.

[30] To, že správce daně neustanovil znalce, tak NSS nepovažuje s ohledem na dosavadní průběh řízení za chybu. Otázku, v jaké míře byl areál užíván v roce 2010, však bude žalovaný znovu řešit v souvislosti s výslechy svědků, které zatím nebyly provedeny. Je možné, že výslechy svědků přinesou nové a detailní informace, a není pak vyloučeno, že na základě takto doplněného skutkového stavu vznikne nová potřeba znaleckého posouzení.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] NSS shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Vzhledem k tomu, že vytýkanou vadu (neprovedení výslechů tří navržených svědků) by měl odstranit žalovaný, a nikoli krajský soud, zrušil NSS současně i rozhodnutí žalovaného, který je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným výše.

[32] Jelikož NSS zrušil rozsudek krajského soudu a současně s ním i rozhodnutí žalovaného, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci. Ten přísluší stěžovatelce, neboť Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka měla tedy ve věci plný úspěch, a proto jí soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 18 200 Kč spočívající v částce 8 000 Kč za soudní poplatky (3 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační stížnost) a v částce 10 200 Kč představující odměnu advokátovi.

[33] NSS odměnu vyčíslil podle § 11 advokátního tarifu za tři úkony právní služby – převzetí věci, sepsání žaloby a kasační stížnosti. Za tyto úkony náleží advokátovi mimosmluvní odměna ve výši 3 x 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu]. Ke každému úkonu právní služby je pak třeba připočíst 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. To činí dohromady (3 x 3 100 + 900 =) 10 200 Kč. Soud nepřiznal odměnu za podání blanketní kasační stížnosti, neboť nešlo o podání, které by bylo možno považovat za úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2018

Ondřej Mrákota
předseda senátu